

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Територіальне управління Державного бюро розслідувань,

розташоване у місті Хмельницькому

вул. Юхима Сіцінського, 12, м. Хмельницький, 29009, код ЄДРПОУ 42335958

Поштова адреса для листування: вул. Пилипчука, 28, м. Хмельницький, 29001

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Рівне

«08» листопада 2023 року

Старший слідчий третього слідчого відділу (з дислокациєю у місті Рівному) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Хмельницькому, майор Державного бюро розслідувань Стрільчук Василь Михайлович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42022132600000085 від 08.07.2022 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 Кримінального Кодексу України (далі за текстом – КК України), встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, відповідно до вимог ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

П О В І Д О М И В :

Кошану Максиму Олександровичу, 23 листопада 1997 року народження, уродженцю села Бараниківка Кремінського району Луганської області, українцю, громадянину України, який зареєстрований та фактично проживає за адресою: Луганська область, Сєверодонецький район, місто Рубіжне, вулиця Комінтерна, будинок 6, який на момент вчинення злочину перебував на посаді інспектора з особистої безпеки тренінгового центру Головного управління Національної поліції в Луганській області, у спеціальному званні «сержант поліції»

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній

цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненому в умовах воєнного стану.

Так, 24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно – територіальний устрій та порядок утворення національно – адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є сувереною і незалежною, демократично, соціальною, правою унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурковане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтуються на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом, а також не допускається розташування іноземних військових баз.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеною Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року та іншими міжнародно – правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання,

фінансування та вербовки найманців чи заслання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- заслання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади російської федерації (далі - РФ) та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі - ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення противправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що

сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Впродовж 2013 року на території РФ служbowi особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі – зС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та служbowих осіб зС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та зС РФ, на виконання спільногоЗлочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, принципів Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимоги частини 4 статті 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів зС РФ.

Надалі, представниками російської федерації у продовження злочину агресії проти України та подальшої реалізації злочинного плану щодо зміни меж території та державного кордону України в спосіб, що суперечить порядку,

встановленому Конституцією України, з використанням прибічників ідеї відокремлення Луганської області від України 27 квітня 2014 року у м. Луганську Донецької області створено квазідержавне утворення - «Луганская народная Республика», яке включає не передбачені законом збройні формування. Одночасно видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Луганской народной Республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 так званого «загального обласного референдуму» на території Луганської області з питання визнання державної самостійності «Луганської народної Республики» та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України проведено так званий «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «Луганської народної Республики» (далі «ЛНР») на території Луганської області.

Надалі представниками «ЛНР» за підтримки РФ з числа місцевого населення Луганської області та окремих громадян інших держав сформовано політичний та силовий блоки зі стабільними складами лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, забезпечуючи центральне підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розроблено план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Як наслідок, частина території Луганської області опинилася під контролем представників окупаційної адміністрації російської федерації в особі представників терористичної організації «ЛНР» та відповідно до постанови Верховної Ради України № 254-VIII від 17.03.2015 «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями», постановою Верховної Ради України № 252-VIII від 17.03.2015 «Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, в яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування», Закону України від 18.01.2018 «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» набула статусу тимчасово окупованої території.

У Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи (далі – ПАРЄ) від 21 квітня 2016 року № 2122 дії РФ щодо частини територій Луганської та Донецької областей кваліфікуються як військова агресія, яка призводить до наступних порушень прав людини: катування, нелюдське поводження та приниження людської гідності, сексуальне насилля, незаконні арешти та відсутність доступу до справедливого суду.

Наявність ефективного контролю над вищевказаними тимчасово окупованими територіями була також підтверджена Резолюцією ПАРЄ від 12 жовтня 2016 року № 2133. А саме, у Резолюції зазначається, що так звані «ДНР» та «ЛНР» знаходяться під ефективним контролем РФ та були створені всупереч

українському законодавству та міжнародному праву. Згідно з цією Резолюцією спроба анексії Криму «порушує міжнародне право та принципи підтримані Радою Європи», а присутність РФ та наявність ефективного контролю в Криму «були офіційно визнані російською владою».

Виходячи із зазначеної Резолюції ПАРЄ та статті 43-46 VI Гаазької конвенції 1907 року (норма міжнародного гуманітарного права), держава-окупант несе відповідальність за захист населення та зобов'язана поважати права і життя фізичних осіб, які знаходяться на тимчасово окупованій території (далі – ТОТ). У випадках порушень основоположних прав людини на ТОТ юридична відповідальність покладається на РФ, яка фактично здійснює контроль над зазначеними територіями.

При цьому, поетапно реалізовуючи продовження здійснюваної протиправної діяльності, порушуючи вказані норми президент російської федерації (далі – РФ) путін в.в., а також інші представники влади РФ, діючи всупереч вимогам пп. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі – зс РФ) на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання наказу на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі – зс РФ) на територію України, шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї, військовослужбовці зс РФ здійснили незаконне вторгнення на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою змін меж території та державного кордону України усупереч порядку, встановленому Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України від 24.02.2022 №64/2022 у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», в Україні введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 на 30 діб, який діє до цього часу.

Зазначений Указ Президента України затверджено Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX.

У частині 2 статті 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» зазначено, що Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади,

військове командування, військові адміністрації, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Частиною 1 статті 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» передбачено, що у період воєнного стану не можуть бути припинені повноваження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а також судів, органів прокуратури України, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, та органів, підрозділи яких здійснюють контррозвідувальну діяльність.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Кошан Максим Олександрович проходив службу у Національній поліції у період з 22.08.2019, зокрема, згідно з наказом начальника Головного Управління Національної поліції в Луганській області від 08.10.2021 № 374 о/с, сержанта поліції Кошана М.О. призначено на посаду інспектора з особистої безпеки тренінгового центру Головного управління Національної поліції в Луганській області (далі за текстом – ТЦ ГУНП в Луганській області).

Статтею 19 Конституції України передбачено, що правовий порядок в Україні ґрунтуються на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Національна поліція України - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

У своїй діяльності поліція керується Конституцією України.

Громадянин України Кошан М.О., вступаючи до лав Національної поліції України, присягнув вірно служити Українському народу, дотримуватися норм Конституції та законів України, втілювати їх у життя, поважати та охороняти права і свободи людини, честь Держави, з гідністю нести високе звання поліцейського та сумлінно виконувати свої службові обов'язки.

У статті 8 Закону України «Про Національну поліцію» зазначено, що поліція діє виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України. Поліцейському заборонено виконувати злочинні чи явно незаконні розпорядження та накази. Службова, політична, економічна або інша доцільність не можуть бути підставою для порушення поліцейським Конституції та законів України.

Одночасно у частині 4 вказаної статті зазначено, що під час дії воєнного стану поліція діє згідно із призначенням та специфікою діяльності з урахуванням тих обмежень прав і свобод громадян, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, що визначаються відповідно до Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

Відповідно до частини 1 статті 18 зазначеного Закону, поліцейський зобов'язаний неухильно дотримуватися положень Конституції України, законів України та інших нормативно-правових актів, що регламентують діяльність поліції, та Присяги поліцейського.

Отже, поліцейський Кошан М.О., маючи спеціальне звання «сержант поліції», згідно з абз. 1 п. 1 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», був працівником правоохоронного органу, у зв'язку з чим постійно здійснював функцію представника влади.

Однак, на початку квітня 2022 року (більш точну дату і час не представилося за можливе встановити) поліцейський Кошан М.О., нехтуючи необхідністю виконання цього наказу, у скрутний для країни час, не проявив достатньої мужності та відданості, виявив слабкий характер по захисту України від протиправних посягань, збереженню територіальної цілісності країни, не виявив бажання працювати на підконтрольній українській владі території та повернутися до нового місця дислокації підрозділу поліції, у якому він проходив службу, у визначені строки, та не повідомив поважних причин свого неприбуття до нового місця проходження служби.

Поряд з цим, поліцейський Кошан М.О. для несення служби у період з 01.04.2022 по теперішній час у визначене керівництвом поліції не прибув, а натомість, не бажаючи сумлінно виконувати покладені на нього службові обов'язки, з особистих мотивів, діючи умисно на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії РФ проти України, з власної ініціативи на початку квітня 2022 року (більш точну дату і час не представилося за можливе встановити) добровільно перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, тобто вчинив державну зраду – особливо тяжкий умисний злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Так, на початку квітня 2022 року (більш точну дату і час не представилося за можливе встановити) інспектор з особистої безпеки ТЦ ГУНП в Луганській області Кошан М.О., діючи умисно та протиправно, за власним бажанням, не маючи на те відповідних встановлених законодавством повноважень та без отримання будь-яких вказівок від керівництва Національної поліції, реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, взяв активну участь у діяльності підконтрольному окупаційній владі РФ силовому блоці «ЛНР», а саме шляхом зайняття посади у структурному підрозділі «новоайдарського РОВД МВД ЛНР», територія обслуговування якого включає тимчасово окупований РФ населений пункт - смт. Новоайдар Луганської області та прилеглу до нього територію, а отже основною ціллю якої було надання допомоги ворогу на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а також дестабілізація суспільно-політичної обстановки та втрати авторитету органів державної влади

України, зокрема, шляхом сприяння збройної сили проти Збройних сил України та інших військових формувань, задіяних у відсічі російської агресії, а отже забезпечував становлення і зміцнення окупаційної влади РФ шляхом надання безпосередньої допомоги на шкоду Україні.

Також, інспектор з особистої безпеки ТЦ ГУНП в Луганській області Кошан М.О., вступаючи до не передбачених законом збройних формувань «МВД ЛНР», був достовірно обізнаним, що останнє має організаційну структуру правоохоронного типу (поділяється на структурні підрозділи з визначенням особового складу кожного з них, який носить формений одяг поліцейського типу), характеризуються наявністю єдиноначальності та субординації (невстановленими органами досудового розслідування особами здійснюється єдине керівництво зазначеними поліцейськими формуваннями), використанням знаків розрізnenня (нарукавних шевронів та інших предметів), мають воєнізований характер завдань та методів (здійснення з використанням вогнепальної зброї та поліцейської техніки збройного опору підрозділам Збройних Сил України й інших військових формувань України, задіяних у відсічі російської агресії, зокрема на території Луганської області) та ставлять перед собою специфічні завдання (утримання території окремих районів Луганської області, тимчасово не підконтрольних органам державної влади України, встановлення на території цих районів Луганської області військового стану (організація пошуку однодумців таких протиправних дій, залучення їх до вчинення такої протизаконної діяльності, перевірка документів у осіб, чергування з вогнепальною зброєю на підконтрольних об'єктах, обладнання на території зазначених районів Луганської області так званих «блок постів» для здійснення збройного опору Збройним Силам України й іншим військовим формуванням України) та мають для цього відповідні матеріальні засоби (вогнепальну зброю – автомати, бойові припаси (патрони) та військову техніку, а також забезпечення встановленого порядку забезпечення громадської безпеки на таких територіях).

При цьому, інспектор з особистої безпеки ТЦ ГУНП в Луганській області Кошан М.О. усвідомлював, що «новоайдарський РОВД МВД ЛНР», у якому останній ініціативно зайняв посаду, не відносяться до збройних формувань, передбачених Законами України «Про Збройні Сили України», «Про Службу безпеки України», «Про Національну поліцію», «Про державну прикордонну службу України», «Про Національну гвардію України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» та іншими законодавчими актами України, якими визначено створення та функціонування збройних формувань України.

Таким, чином, Кошан Максим Олександрович обґрунтовано підозрюється у тому, що він на початку квітня 2022 року (більш точний час і дату не вдалося встановити), перебуваючи на території с. Бараниківка Біловодського району Луганської області, будучи громадянином України та поліцейським – інспектором з особистої безпеки ТЦ ГУНП в Луганській області, порушуючи вимоги ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності й територіальної

цілісності України, з особистих мотивів, у порушення вимог нормативно-правових актів України, не дотримуючись присяги поліцейського, діючи умисно на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії РФ проти України, з власної ініціативи, добровільно перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану та співпрацював з представниками збройних формувань РФ, які здійснили окупацію смт. Новоайдар Щастинського району Луганської області, забезпечивши становлення і зміцнення окупаційної влади РФ шляхом вступу до лав підконтрольного їй «новоайдарського РОВД МВД ЛНР», тим самим надаючи їм безпосередню допомогу на шкоду Україні, тобто **вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 111 КК України: державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненому в умовах воєнного стану.**

Повідомлення про підозру склав:

**Старший слідчий третього слідчого відділу
(з дислокацією у місті Рівному)**

**Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Хмельницькому
майор Державного бюро розслідувань**

Василь СТРІЛЬЧУК

ПОГОДЖЕНО

**Старший прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні - прокурор
відділу процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Рівненської обласної прокуратури**

Юлія ЖИГАДЛО

Відповідно до вимог статті 42 КПК України підозрюваному роз'яснено, що під час провадження досудового слідства він має право: 1) знати, у чиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують; 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення; 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату; 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання; 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати; 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання; 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайнє повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу; 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази; 9) брати участь у проведенні процесуальних дій; 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу; 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виносиється (постановляється) вмотивана постанова (ухвала); 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо; 13) заявляти відводи; 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу; 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення; 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом; 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися; 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний: 1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб; 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження; 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваній роз'яснено, що відповідно до вимог статей 468, 469 КПК України за ініціативою прокурора або підозрюваного чи обвинуваченого може бути укладена угода про визнання винуватості.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру, пам'ятку про процесуальні права і обов'язки отримав, права підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрювана: _____ (_____)

«___» год. «___» хв. «___» 20___ року

Повідомлення та пам'ятку вручив, права роз'яснив:

Старший слідчий третього слідчого відділу

(з дислокацією у місті Рівному)

Територіального управління

Державного бюро розслідувань,

розташованого у місті Хмельницькому

майор Державного бюро розслідувань

Василь СТРІЛЬЧУК